

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

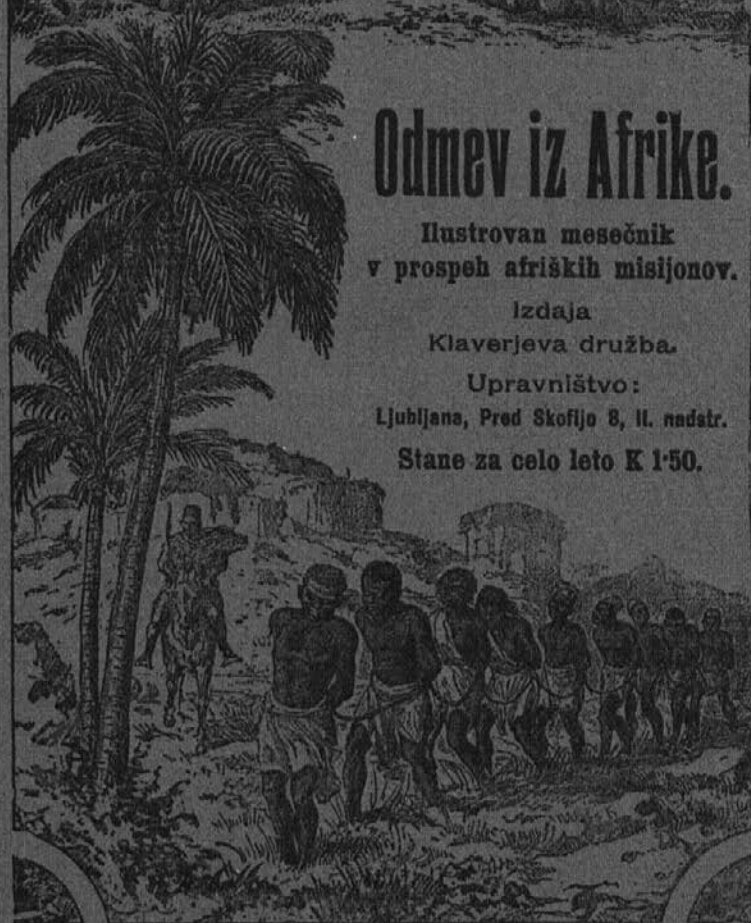
Izdaja

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred Skofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Podružnica Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Vsebina številke meseca julija:

Pismo kardinala Gasparri. — Dušna premija. — Julij, mesec dragocene Krvi našega Gospoda. — Misijonski dopisi: Apost. vik. Viktorija Nyanza. (Pismo škofa Sweens.) — Apost. pref. francoska Gvineja. (Poroča o. Lacas.) — Apost. pref. Rodezija. (Piše o. Kraupa.) — Misijon Kunene. (Pismo o. Steinmetz.) — Apost. vik. Tananariva. (Pismo Malgaša Bernarda Racafindrakete.) — Pisma misijonarjev. — Kratki misijonski dopisi. — Zapiski Družbe sv. P. Klaverja. — Listek: Katehist Albert Randrianarijohn. (Po o. Delpuech.) — Popolni odpustek. — Sliki: Semeniščniki iz apost. vikarijata Fernando Poo. — Škof Sweens.

Moje misijonsko delovanje meseca julija.

Julij. Posvečen najsvetejši Krvi. Da počastim najsvetejšo Kri, ki je bila prelita v odrešenje vseh ljudi, bom večkrat daroval sveto mašo za rešitev duš zamorcev. Zlasti hočem prositi za duhovniške poklice med zamorci ter, kjer le mogoče, opozarjati svoje prijatelje na to, kako potrebno je vzgajanje črnih duhovnikov; prigovarjati jim hočem, da v ta namen kaj darujejo, da bo Kri Zveličarja tekla na vedno več oltarjih v Afriki.

Zamorski otrok. Ilustrovani mesečnik za mladino. Izhaja v slo-

venskem, nemškem, poljskem, češkem, madžarskem, laškem, francoskem in angleškem jeziku. Cena s poštnino vred 1 K. — Vezan v lepo vezavo 1.40 K, posamezni zvezki 10 vin. — Naroča se pod naslovom: Podružnica Družbe sv. Petra Klaverja, **LJUBLJANA**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14. Ljubljanski naročniki dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Semenišniki iz apostolskega vikarijata Fernando Poo.

Iz Vatikana.

Državno tajništvo sv. očeta.

Štev. 28.988.

31. marca 1917.

Velespoštovana gospa!

Radevolje sem se odzval Vaši želji ter Njih svetosti v imenu Družbe sv. Petra Klaverja, katero tako vzorno vodite, poklonil poslane tiskovine.

Obenem sem sv. očetu z veseljem poročal, kar ste mi pisali o lepih in bogatih uspehih, katere je Vaša družba kljub težkočam sedanjega žalostnega svetovnega položaja v preteklem letu dosegla. Ta vesela poročila napolnjujejo blago srce namestnika Kristusovega s sladko tolažbo. In sv. oče se veseli z Vami in vsemi vnetimi dušami, katere so s svojim delovanjem ali miloščino pripomogle k dosegi plemenitega cilja te tako dobrodelne družbe.

Tudi je Njih svetost s posebno naklonjenostjo sprejela Vašo izjavo otroške ljubezni in vdanosti do najvišjega pastirja ter Vam, gospa vrhovna voditeljica, tem potom izreka svojo srčno zahvalo. V dokaz svoje očetovske ljubezni podeljuje Vam, kakor tudi vsem udom Vaše veleza-sluzne družbe iz celega srca svoj apostolski blagoslov.

Pošiljajoč to tolažbe polno poročilo, se Vam tudi jaz iskreno zahvaljujem za meni na tako ljubezniv način poklonjeno laško izdajo »**Odmeva iz Afrike**«, Z izrazom najodličnejšega spoštovanja

Visokorodni gospej grofici
Mariji Ter. Ledóchowski,
vrhovni voditeljici Družbe
sv. Petra Klaverja

Vaš v Gospodu vdani
P. kardinal Gasparri m. p.

C u g.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov berejo
afrikanski misijonski škofje in misijonarji letno
500 svetih maš.

Julij, mesec dragocene Krvi našega Gospoda.

Za vse je prelil božji Zveličar svojo dragoceno Kri, vendar je prepustil naši skrbi, da bi bila vsem v zveličanje. Ako nam tudi ni mogoče, da bi posvetili vse svoje moči misijonskemu delovanju, kakor to store afrikanski misijonarji in misijonske sestre, tedaj vsaj molimo, da bo njih delo blagoslovljeno in darujmo večkrat dragoceno Kri za spreobrnjenje Afrike. Podpirajmo pa misijone tudi dejansko, kolikor nam je možno. Ako je mogoče, povrnimo božjemu Zveličarju njegovo ljubezen, s katero je svojo dragoceno Kri do zadnje kapljice za nas prelil, s tem, da prispevamo k dobavi prenosnih oltarjev (K 350 do 6000). Ubogim misijonarjem je to, da smejo vsak dan darovati najsvetejšo daritev, največja tolažba in krepčilo v njihovih skrbih in trudih. — Afrika je velika! — Ako misijonarji na svojih potovanjih skozi puščave in pragozde nimajo nobenega prenosnega oltarja, tedaj se morajo odreči svoji najslajši in

najsvetejši dolžnosti. Tudi vsak dar za kelih ali ciborij nam je zelo dobrodošel.

Dragi čitatelj, draga čitateljica, ti prejmeš mogoče vsak dan sv. obhajilo, kako bi bilo, ako bi v zahvalo ali kot prošnjo za kako milost tudi ti prispeval h gori omenjenemu namenu s tem, da bi poslal kakšen dar Klaverjevi družbi v Ljubljani.

Misijonski dopisi.

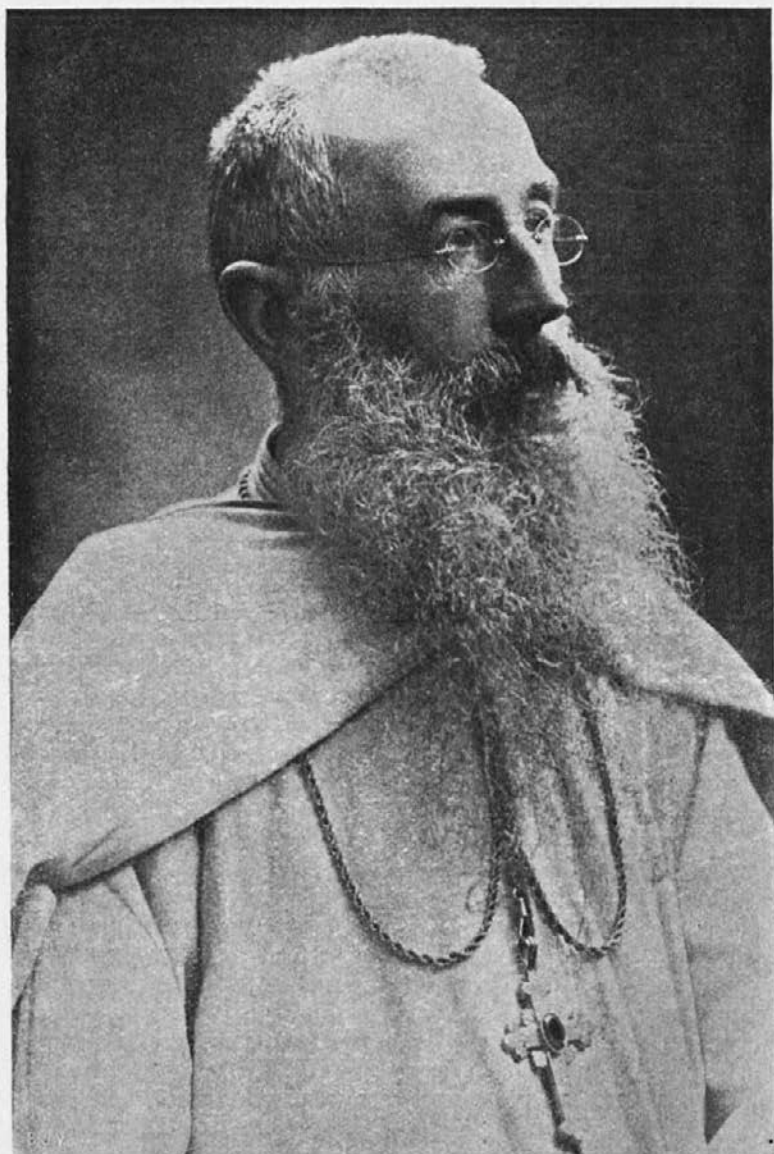
Apostolski vikarijat Viktorija Nyanza.

Odkar je nemško-vzhodna Afrika podlegla sovražni premoči, so misijonarjem zopet odprta prometna pota. Tako je po dolgih dveh in pol letih naši vrhovni voditeljici zopet došlo pismo premil. škofa Sweena, koje vrstice po tako dolgem molku pozdravljamo s tem večjo radostjo. Pismo se glasi:

Bukoba, 7. novembra 1916.

Lahko si, velečenjena gospa grofica, predstavljate moje iznenadenje, ko sem, vrnivši se s svojega misijonskega potovanja, prejel Vašo cenjeno pošiljatev z dne 29. januarja 1916. Akoravno nad dve leti nisem prejel nobenega glasu od Klaverjeve družbe, sem s svojimi misijonarji in kristjani neprestano molil za njo in vse naše dobrotnike, in glej! nepričakovano mi pošljete lepo vsoto K 5223.50. Ne najdem dovolj besedi prisrčne hvaležnosti za velikodušno pomoč, katero ste s tem naklonili našemu vikarijatu.

Četudi so naši misijoni brezdvomno veliko trpeli, smo vendar nadaljevali svoje delovanje. Koj v začetku vojske se je bilo bati, da bodo misijonarje onih narodnosti, katera se nahajajo v vojnem stanju z Nemčijo, internirali ter jih prisilili zapustiti svoje postojanke, kar se je meseca avgusta 1915 nekaterim izmed njih res zgodilo. Vsled tega sta bila posebno prizadeta misijona v Kome in Usmao. Oropana svojih duhovnikov, so ju od časa do časa obiskovali misijonarji sosednjih postaj. — V maju 1916 je moralo 10 misijonarjev zapustiti Bukoba in tako se je ostalim delo zdatno pomnožilo. Kaj pogumno so se v tem času težke poskušnje držali naši novokrščenci; utrdili so se v veri ter doprinali velike žrtve. Tako n. pr. so cele dolge mesece ob nedeljah in praznikih napravili dolga pota, da se udeležijo sv. maše in prejmejo sv. zakramente. Takoj v začetku smo tudi vpeljali javne molitve

Škof Sweens, apostolski vikar v Viktorija Nyanci.

in pobožnosti. Tako torej vidite, da v verskem oziru nismo nič izgubili. Božja previdnost čuva nad nami!

V naše veliko veselje in novo spodbudo našim kristjanom so se do sedaj, razen dveh, vrnili vsi misijonarji. Radi obstoječih razmer trpi sedaj le še ena postaja. Vendar upam, da tudi ta zopet kmalu dobi svoje duhovnike nazaj. Bogu in požrtvovalnosti naših čč. očetov se imamo zahvaliti, da sta naša dva bogoslovca mogla nadaljevati svoje učenje. Dijakon Celestin bo z božjo pomočjo prihodnje leto s tremi drugimi prejel sv. mašniško posvečenje, kar bo pač velevažna pomoč za razširjanje katoliške vere v tukajšnjih krajih.

Gotovo ima tudi toli zaslužna Družba sv. Petra Klaverja, kateri želim obilnega božjega blagoslova, prestatl sedaj marsikatero težko poskušnjo. Toda, vztrajajmo nepremagljivo sredi viharjev! Saj Bog je s svojimi ubogimi otroki. Naj Vam, gospa vrhovna voditeljica, dobrotno nebo podeli moč, tudi za naprej podpirati tako potrebne afrikanske misijone. V tem času splošne stiske bo miloščina imela posebno vrednost ter gotovo močno pripomogla v dosegu toliko zaželjenega miru!

Apostolska prefektura francoska Gvineja.

Redkokdaj je dano kakemu misijonarju, uživati že tu na zemlji sadove svojega delovanja. Ko je ustanovil eno misijonsko postajo, se pomakne dalje v notranjost dežele, zasadi tamkaj križ odrešenja ter gre zopet dalje, oznanjevat novim narodom sv. evangeliij. O. Lacas je eden izmed mnogih, ki potrjujejo to dejstvo. 9. julija 1916 nam pošilja sledeče pismo:

Vaše blagorodje!

Dolgo Vam že nisem poslal nobenega poročila o našem delovanju v Bourouadou; toda bil sem prisiljen skoro eno leto bivati v Evropi, da si okrepim oslabele zdravje.

Pred vojsko sem imel dva misijonarja-pomočnika, a enega so poklicali pod orožje, tako da sva sedaj samo dva. Doslej sva še vedno obiskovala številne vasi ter nam je bilo mogoče obdržati vse gojence. O Veliki noči in Binkošti sva mogla celo slovesno krstiti nenavadno število odraslih: v celem 76 oseb; in ravno toliko je bilo prvoobhajancev. Uredili smo namreč tako, da so novokrščenci takoj drugi dan prejeli prvo sv. obhajilo. Za te lepe uspehe se imamo zahvaliti našim pridnim katehistom, ki so nam sedaj v neprecenljivo pomoč. Veselilo Vas bo zvedeti, da so štirje naših trinajst katehistov varovanci Vaše družbe. Vsak teh katehistov vrši z občudovanja vredno

vnemo svojo službo, četudi ima poučevati 250 do 300 dečkov in deklic. Imenovani štirje Vaši varovanci imajo že izbrane družice za življenje, tako da bomo čez eno ali dve leti imeli štiri nove krščanske družine.

Tudi o mladih deklicah, za katere se je Vaša družba tako blagohotno zavzela, morem le ugodno poročati. Mlajše pridno obiskujejo krščanski nauk in službo božjo ter se tako polagoma navajajo na redno krščansko življenje. Od starejših pa je večina že omoženih in so srečne mlade matere. Vse brez izjeme so s svojim zglednim življenjem našim kristjanom v spodbudo in celo pogani jih občudujejo.

Dovolite mi tudi poročati, da me je naš preč. apostolski prefekt pooblastil, usfanoviti nov misijon v Kouroussa ob Nigru, 230 kilometrov severno od Bourouadou. Po svoji izredno ugodni legi ob eni največjih afriških rek in ležeč tik železnice je postal Kouroussa važno trgovsko središče in zbirališče vseh rodov zahodne Afrike, namreč: rodu Bambaras, Malinkés, Volofs, Soussov, Mozis, Tomas, Kizinov i. t. d. V tem misijonu bom moral vse nanovo ustanoviti in urediti; zato že sedaj novo podjetje priporočam molitvi, kakor tudi blagohotni podpori Družbe sv. Petra Klaverja.

— — — — —

Apostolska prefektura Rodezija.

Predstojnik misijona v Katondue in Kazizi, preč. o. Kraupa, piše naši vrhovni voditeljici dne 14. septembra 1916 sledeče:

Po desetdnevnem nevarnem in napornem potovanju sem 5. septembra srečno dospel v misijon Kazizi, kjer preč. o. Torrend neutrudljivo deluje za zveličanje duš. Ta postaja leži najbolj zahodno našega okrožja ter je oddaljena od železniške postaje Lusaka 20 angleških milj in od postaje Chinkumbi 8 in pol. Preč. o. Torrend deluje tukaj že devet let ter ima okrog 300 kristjanov. Dosedaj tukaj ni bilo posvečene cerkve, kjer bi mogli hraniti najsvetejši zakrament. Prinesel sem torej seboj nov tabernakelj, ki sem ga sam izgotovil, ter posvetil sicer borno, a po možnosti okrašeno cerkvico, tako da bo ljubi Zveličar odslej stalno bival med svojimi ovčicami v presv. Evharistiji. Za patrona cerkvice in misijona sem določil sv. Petra Klaverja in na njegov praznik so se brale ondi sv. maše na namen Vaše družbe. Podelil sem istočasno 30 osebam zakrament sv. birme.

Včeraj sem obiskal sedem velikih vasi ob železniški postaji Chinkumbi, kjer deluje skoro eno leto katehist Frančišek

Borgia s svojo ženo Katarino, o kojih Vam je gotovo že poročal preč. o. Torrend. Vrli mož ima okrog sebe že lepo število kristjanov. Ker mu pa misijonar žal ne more plačati toliko, da bi lahko prehranil svojo rodbino, se je Frančišek odločil poslati ženo z otroki k materi v Katondue, sam pa bi si poiskal zaslužka pri zgradbi železnice. V strahu za njih duše in ker bi bilo škoda opustiti započeto delo, sem zadevo uredil za pet tednov; nadaljnjo skrb prepuščam sv. Petru Klaverju.

Ustanoviti mislim tukaj novo misijonsko postajo. Zato sem s preč. o. Torrend in vaškimi glavarji poiskal primernege prostora za kapelo in šolo. Ta misijon postavimo v varstvo Marije, rešiteljice jetnikov, ker je bil naš katehist Frančišek pred 20 leti odkupljen iz suženjstva.

V ponedeljek, 18. t. m., se vrnem po drugem, bolj prikladnem potu nazaj v Katondue. Tem potom namreč želim obiskati dva zamorska kralja, in sicer Unda Unda, ki je najbrž protestant, in Mburuma, ki me je že nekoč obiskal v Katondue.

Ob koncu to postajo najtopleje priporočam Vaši molitvi in materinski skrbi...

Misijon Kunene (Angola).

Pisma, ki jih je nedavno prejela naša vrhovna voditeljica iz misijona v Angoli, v pretresljivih besedah opisujejo vojsko, lakoto in bolezní — same strašne šibe, ki so opustošile ondotne cvetoče misijone enega za drugim. — Vendar pa dokazuje pismo preč. o. Steinmetz od 25. maja 1916 iz Huille, da je bilo preteklo leto kljub težkim poskušnjam z ozirom na številna spreobrnjenja zelo blagoslovljeno.

Dolgo že, velerodna gospa grofica, niste prejeli od mene nobenega poročila. Z veseljem hočem torej sedaj popraviti svojo, čeprav neprostovoljno zamudo. Veleblaga gospa grofica ste bili našim misijonom vedno prava božja previdnost, zlasti pa še sedaj v tem času svetovne vojske. Gotovo ste sedaj kar obsipani z raznimi prošnjami za pomoč. Zato smo pa večkrat mnenja, češ: potrpiamo do skrajnosti, da bo pomagano prej onim, ki trpe še huje na posledicah strahovite vojske.

Da, potrpeti hočemo, izvajajoč vzvišena načela sv. očeta Benedikta XV., ki v tem vrtincu svetovnega sovraštva izkazuje vsem narodom enako očetovsko skrb in ljubezen. Moliti hočemo ter se žrtvovati in ko se poleže božja jeza, bo nastopil zopet toliko zaželeni mir.

Srce krvavi misijonarju, ker se je grozna vojska razširila tudi v Afriko. Kar se je ustanovilo z nepopisnim trudom v

teku dolgih let, je v kratkem času uničeno. Vendar molimo božjo previdnost, ki nam želi le dobro, čeprav pogosto ne umemo njenih potov. V preteklem letu tukajšnji misijoni niso trpeli le vsled vojske, ampak tudi vsled bolezni in lakote.

Koncem leta 1914. je neki tostranski uradnik povzročil neko veliko napako (imenovali so jo »nesporazumljenje«; v najnovejši vojni napovedi se imenuje »zahrbtna zvižča«.) Temu je sledil ob južni meji v naše pokrajine napad Nemcev, ki pa so se morali umakniti. Vrhtega so se uprli notranji rodovi v Cuonhama, Cuamati in Humbe, katerim se je celo posrečilo, zapleniti velike množine municije. Največ je v teh razmerah trpel naš misijon Tyigelongo (pri Humbeju), ki se nahaja sredi dežele upornikov in ki je tako bil popolnoma odrezan od sveta. Ni torej preostajalo drugega, kot zapustiti to torišče, deloma radi suše, deloma pa, ker vstašem ni bilo zaupati. Nato so portugalski rodovi podvzeli novo vojaško ekspedicijo, katera je pod vzornim vodstvom svojega poveljnika, generala Pereira d'Eça, zatrla vstaško gibanje. Istočasno so se vdali tudi Nemci iz Damara-dežele poveljniku Botha. Poglavar domačinov Cuanhama, Soba, je pristopil k Angležem, Maritz pa, o katerem ste gotovo že slišali, se je pridružil Portugalcem. Vsak si pač išče sreče tam, kjer mu bolj kaže, in tako se je končala pri nas vojska.

Toda vojski je sledila lakota. Od septembra 1915 do aprila 1916 smo trpeli nepopisno bedo. Razentega smo morali gledati, kako izumira prebivalstvo v notranjosti dežele, zlasti rodovi Kihita, Gambos, Mukuma, Kuanhama i. t. d. Da se izognemo gotovi smrti, se je velik del onih rodov podal v selbine belokožcev, zlasti misijonov. Mnogo jih je žal med potom umrlo; drugi pa so dobili dela pri zgradbi cest za avtomobilno vožnjo v notranjosti okrožja.

Tudi nam je portugalska oblast ponudila zgradbo ozkotirne avtomobilne proge, katera naj bi misijon in nemške selbine v Huila vezala s cesto v Lubango-Humbe. S tem nam je bilo mogoče, od oktobra 1915 do aprila 1916, torej ravno ob času najhujše lakote, preskrbeti veliko število domačinov. Tako je previdnost božja tukaj očitvidno posegla vmes ter nam podala še sredstva, prihiteti tudi dela nezmožnim na pomoč.

Lakoti so se pridružile še raznovrstne bolezni, kakor griža, vnetje pljuč, osepnice i. t. d., tako da je smrt imela res bogato žetev. Od oktobra do marca smo imeli po dva, tri in še več pogrebov na dan. Nikdar v življenju še nisem videl kaj takega. V splošnem so vsi ti nesrečneži prosili za sv. krst in s tega stališča, ki je pač za misijon najbolj merodajno, je bilo to leto zelo blagoslovljeno. Krstili smo mnogo otrok, ki

so po čudnem naključju prišli v misijon, da najdejo od tu pot v nebesa. Ko bi imeli že takrat Vaše krstne liste, bi Vam jih že davno izpolnjene vrnili. Toda blagim dobrotnikom tudi sedaj ne bo treba dolgo čakati, kajti sprejeli smo veliko število sirot, katerim je lakota prizanesla in ki se sedaj v misijonu pripravljajo na sv. krst.

Naš dragi vrhovni predstojnik, o. Bonnefoux, se je z o. Bellencontre te dni podal na daljno misijonsko potovanje v notranjost dežel Guipungu, Capelongo, Mulondo, Humbe i. t. d. Pred svojim odhodom mi je izročil Vašo pošiljatev s prošnjo, da se Vam, velerodna gospa grofica, v njegovem imenu prav iz srca zahvalim. Obenem si dovoljuje, poslati Vam tri izvode našega katekizma v novi izdaji, kateri razen prejšnje vsebine še obsega izpraševanje vesti, obhajilne molitve in skrivnosti presv. rožnega venca, ker so te molitve posebno važne za naše kristjane. Izšle bodo kmalu tudi zgodbe sv. pisma v jeziku naših zamorcev.

Tudi jaz odpotujem jutri za en mesec, in sicer najprej v Ehima (Guipungu), o katerem sem Vam nekoč že pripovedoval. Tam je že vsajeno znamenje zveličanja, sv. križ. Postavili so tudi cerkev, ki služi obenem za šolo. Izbran je tudi že stavenbeni prostor za misijonsko postajo. Žal, da moramo radi obstoječih razmer izvršitev tega načrta odložiti na poznejši čas. Sedaj se začasno vzgojuje osem dečkov in dve deklici iz Ehime v Huili, katerim bodo, kakor upamo, sledili še drugi. Nekaj časa ostanem v Ehimi, potem pa hočem obiskati jako obljudeno deželo Quillenques. Lansko leto ob tem času sem prodril do pokrajine Qué ter obiskal pokrajine Mukete, Kamungua in Ngola. Vsa ta potovanja imajo namen, pripraviti pot bodočim misijonskim naselbinam. — Kaj ne, da smem upati pomoči Vaše molitve, da ljubi Bog blagoslovi naše načrte. Da, združimo se v skupnih molitvah in žrtvah in prišla bo tudi tako pričakovana ura miru.

Bati se je, da bo radi najnovejše vojne napovedi ustavljen ali vsaj omejen promet ladij. Ako se to zgodi, bodo cene živilom in najpotrebnejšemu blagu še bolj poskočile. K sreči je naše razmerje z oblastmi vedno izvrstno, kar je za misijonarja, naj se potem nahaja kjerkoli, največje važnosti, ker si s tem prihrani mnogo neprilik.

Apostolski vikarijat Tananariva.

Kako visoko cenijo naši črni kristjani milost sv. krsta, priča sledeče pismo nekega vrlega Malgaša naši vrhovni voditeljici:

T a n a n a r i v a, 25. septembra 1916.

Gospa grofica!

Z velikim veseljem Vam naznanjam krst najinega otroka, katerega botrinstvo je blagovolila prevzeti neka članica Vaše družbe. Zelo naju osrečuje to odlikovanje ter Vam zato izrekava svojo iskreno zahvalo, kajti ta dobrota nam je dokaz, kako kljub veliki oddaljenosti dobra srca skrbe za naše zveščanje.

Da, še enkrat srčna hvala Vam in gospodični Schwetz (botri našega otroka) za Vaše sodelovanje v dosego velike milosti, katera je najinemu še tako slabotnemu otroku odprla vrata nebeška.

Svojo hvaležnost Vam hočeva izkazati z dobro vzgojo najinega otroka, kakor tudi z molitvijo za Vas in Vašo družbo.

Vaša vdana služabnika

Jožef Bernard Racafindrakete in žena,
oče in mati otrokova.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 25. januarja do 25. februarja 1917.)

Sr. Georgina, Harar, Gallas-dežele, 24. decembra. (»Naša sirotišnica tudi sedaj napreduje. Dosedaj smo v njej vedno vzgojevali okrog 50 do 60 otrok. Beležiti morem tudi 50 krstov v smrtni nevarnosti in 9000 slučajev zdravniške pomoči ne vstevši raznih bolniških obiskov in postrežbe 200 ranjencev; kajti, kakor Vam je znano, imamo tukaj vojsko. Zdi se mi, da nam je brezmadežna Devica izprosila veliko milost, ko nas je 9. oktobra rešila smrti. Za nas misijonarje bi bila ta smrt sicer le dobiček, toda tukajšnjim misijonskim napravam bi naše mučeništvo zadalo smrtni udarec. — Dosedaj smo mogli redno nadaljevati svoje delovanje, toda, ako sedanje razmere trajajo še dalje, je dvomljivo, bomo li mogli še nadalje obdržati naše sirote. In misel na te revčke mi povzroča moreče skrbi.«)

O. Doppler, Kombenca Kongo, 19. novembra. (»Kakor sem Vam že poročal, so se tudi tukaj naselili protestanti, in sicer v neki prav zanimivi in obljudeni pokrajini. Prisiljeni smo torej tudi mi, podati se tjakaj, da se postavimo v bran zoper krivoverstvo. Dal sem ondi postaviti kapelico, nasprotnikom v znamenje, da smo — pripravljeni za boj. Nahajal sem se že večkrat ondi ter nastavljal tam svoje katehiste. Toda ta potovanja, peš v žareči vročini brez prave steze, čez hribe in doline, skozi preplavljene reke, so tako naporna, da je človek, dospevši do cilja, skoro nezmožen, kaj uspešnega izvršiti. Zato Vas želim danes opozoriti zlasti na to točko, kajti ni mogoče, predstavljati si v Evropi napora trudapolnih, življenje uničujočih potovanj v tropičnih deželah, katera se pa morajo vendarle izvršiti, ker to zahteva zveličanje duš in blagor sv. cerkve. Nasprotno imajo protestanti vse mogoče olajšave, tako da le malo slutijo o naporih pravega misijonarja. Živeč že 23 let tukaj, poznam dobro afrikansko misijonsko življenje v Kongu ter čutim vedno bolj utrudljivost teh potovanj.«)

O. Van Houtte, Ibeke, Kongo, 20. novembra. (Se zahvaljuje za napovedani denar v nakup prepotrebnega čolna.)

Škof Sedfaoui, Minia, 20. januarja. (Potrebuje za duhovnike svojih treh škofij mesečno približno 1000 mašnih ustanov.)

O. Callewaert, apostolski prefekt, Lubundu, Severni Katanga, 15. oktobra. (Poroča o svoji prefekturi ter prosi za podporo.)

O. Brandsma, Kongo, 8. novembra. (»Od onega časa, ko sem Vam 19. avgusta 1915 zadnjič pisal, sta došla semkaj dva nova misijonarja. Njun prihod nam je omogočil, v neki šest dni vožnje v čolnih oddaljeni vasi ustanoviti novo misijonsko postajo. Imamo namreč tamkaj že 200 kristjanov in 300 katehumenov. Ganljivo je bilo veselje teh dobrih ljudi; saj pa znajo dobroto, katero smo jim s tem storili, ceniti tem bolj, ker je v njih vasi in ondotni okolici precej razširjena nevarna bolezen dremavica. Sedaj se vsi ti bolniki nahajajo v misijonu, kjer uživajo skrbno postrežbo in umirajo pokrepčani s tolažili sv. vere. Hvala Bogu, ki nam je kljub vojski omogočil ustanovitev te naselbine.«)

O. Torrend, Kasisi, Rodezija, 14. decembra. (Pravi, da lakota ondi nekoliko pojema.)

O. Keiling, apostolski prefekt, Huambo, Angola, 30. novembra. (Se zahvaljuje za podporo v omejitvah lakote.)

O. Kraupa, Katondue-misijon, Rodezija, 5. decembra. (Se zahvaljuje za 15.000 kron.)

O. Magelhaës, apostolski prefekt v Landani, tačas v Lizboni, 7. januarja. (»Semenišče je slabo obiskano, duhovski poklici postajajo redkejši. Povsod veje pogubna sapa prostosti in naši veliki otroci se je vesele. Upam, da je ta križ samo začasen; v koliko pomoč bi nam bili duhovniki-domačini, kajti kje vzeti evropskih misijonarjev? Kako trpi vsled teh razmer srce misijonskega predstojnika!«)

Škof Streicher, apostolski vikar Ugande, 14. decembra. (»Vaše pismo z dne 22. septembra sem včeraj, na potu k Albertovemu jezeru ob obrežju Nila, prejel. Nadaljevanje vojske, ki podaljšuje našo osamljenost, vedno bolj ogroža naše gmočno stališče in naše apostolske naprave. Zato vsako denarno pošiljatev pozdravljamo kot »nebeško mano«; samo da te mane ne prejemamo, kakor Izraelci, vsako jutro, temveč v zelo dolgih odmorih. Z veseljem beležim, da ste Vi, velečenjena gospa grofica, izmed vseh naših dobrotnikov edina, ki ima srce in denarnico odprto za nas tako, kakor pred vojsko. — Potopljena sta bila v Sredozemskem morju dva parnika, ki sta oskrbovala pošto iz Ugande. Vendar upam, da se moja pisma, v katerih sem Vam poročal o našem apostolskem delovanju preteklega leta, niso nahajala na torpediranih ladjah, ampak so srečno dospela v Vaše roke.«)

O. Mousset, Ambohimazina, Madagaskar, 1. decembra. (»Iz kakih šest, 50 do 70 kilometrov oddaljenih krajev prihajajo nujne prošnje za ustanovitev krščanskih občin. Sicer vlada ondi še poganska tema, vendar je mnogo upanja na številna spreobrnjenja. Toda kaj, ko nam primanjkuje sredstev za stavbo kapelic in vzdrževanje katehistov.«)

Škof Terrien, apostolski vikar, Ibadan, Benin, 14. decembra. (Se zahvaljuje za tisk latinsko-angleške pesmarice.)

Škof Girod, apostolski vikar, Loango, 6. decembra. (»Prišlo je, česar sem se tako bal. Zapreti sem moral začasno misijon v Kakamočka. Vendar ostanejo naprave pod nadzorstvom treh katehistov. Tudi ga bosta o. Kieffer iz Nsesse in en misijonar iz Loango od časa do časa obiskovala. Ako vojska še nekaj časa traja in se ne zboljša naše zdravstveno stanje, se bojim, da bom primoran opustiti še neko drugo važno podjetje. Usliši, ljubi Bog, naše molitve ter me obvaruj pred to najbridkejšo poskušnjo! — V tolikih težavah naj omenim sladko tolažbo: »Dva Vaših varovancev, diakona Stanislav Kalla in Henrik Kibassa bosta o Božiču prejela mašniško posvečenje. To sta »Vaša duhovnika«, ki Vam bosta Vaše dobrote gotovo vračala z vročo molitvijo in neumornim apostolskim delovanjem.«)

Škof Moury, apostolski vikar, Obrežje slonove kosti. (Pošilja krstne liste.)

Sr. Hellad, Moouso, Obrežje slonove kosti. (Se priporoča za podporo.)

Sr. Jérôme, Loango, 11. decembra. (Prosi blaga, rožnih vencev, pa tudi denarja, da more kupiti živeža za svoje deklince.)

O. Scheffer, Asumbi, Zgornji Nil, 10. decembra. (»Odkar se nahajam v Asumbi, mi je sedaj prvič bilo mogoče, napraviti nekaj fotografij, od kojih Vam nekatere pošiljam. Preživeli smo v Asumbi težke čase; toda če se pomisli, da pred tremi leti razen onih treh, katere sem pripeljal seboj iz Kisumu, ni bilo tukaj nobenega kristjana, moramo biti Gospodu res hvaležni za obilni blagoslov, ki ga je podelil temu delu svojega vinograda. — Misijona Asumbi in Kisii oskrbujem začasno sam, ker so štirje naši misijonarji vpoklicani kot vojaški duhovniki. V takih razmerah pač ni mogoče, storiti vsega tako, kakor bi bilo želeli. Vendar kaže misijonsko delovanje prav zadovoljive uspehe. V misijonu samem se nahaja 130 katehumenov; razentega tudi še veliko število v naših 45 katehumenatih. V Kisii, kjer se katehumeni pred vojsko niso odlikovali s posebno vnemo, je opaziti znatnoboljšanje. Tako kljub velikim zaprekam in skrbem, katere povzroča nesrečna vojska, ne manjka tudi tolažbe. Žetev postaja zrela in trdno upamo, da, kakor hitro poneha bojni vihar v teh pokrajinah, nam bo mogoče spraviti bogato dušno žetev.«)

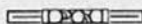

Kratki misijonski dopisi.

Ustanove za semeniščane. Želeč ustreči vsem potrebam afrikanskih misijonov si Družba sv. Petra Klaverja neumorno prizadeva pripomagati k vzgoji domače duhovščine. V ta namen skuša pridobiti prav mnogo dobrotnikov, kateri bi bili naklonjeni prispevati k takim ustanovam za inorodne semeniščane. Za vsako ustanovo je treba K 5000.* Sedaj ima družba že dvajset takih ustanov. A to je še veliko premalo,

* Ta vsota se Klaverjevi družbi lahko plača tudi v več obrokih. Manj premožni se morejo zaslužnja te naprave udeležiti, ako s poljubnim milodarom, bodisi še tako majhnim, pomagajo k ustanovitvi tako veljavne naprave.

zlasti sedaj, ko je vojska naredila tolike vrzeli v vrstah apostolskih delavcev. Evropa dolgo časa ne bo v stanu, pošiljati zadostnega števila misijonarjev v ta tako potreben vinograd Gospodov. Da pa žrtve, katere si prijatelji misijonov nalagajo, niso zastoj, pričajo pogosto tolažbe polna poročila misijonarjev Družbi sv. Petra Klaverja. Tako piše n. pr. apostol. vikar v Spodnjem Kongo, škof Girod, v svojem pismu 19. marca 1916: »Dva semeniščana pričakujeta že s sveto nepotrpežljivostjo trenutka, ko bosta po končanih študijah prešla mašniško posvečenje.«

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Avstro-Ogrska.

Solnohrad, 1. marca. Zborovanje pospeševalcev z govorom veleč. dr. Fiala.

Gradec, 5. marca. Seje odbornikov pod predsedstvom predsednice grofice Villavicencio-Coreth.

Brno, 7. marca. Seja odbornikov in zborovanje pospeševalcev z govorom velečast. g. mestnega župnika Rauscher, — 12. marca. Sprejem nemškega odseka pospeševalcev pod vodstvom njega predsednice gospe Bakes pri premilostlj. gospodu škofu dr. Norbertu Klein.

Dunaj, 14. marca. Zborovanje pospeševalcev z govori velečast. o. superiorja Kofler in grofice Ledóchowske. — 12. aprila. Zadnje zborovanje pospeševalcev pred poletjem. Predavatelj o. superior Kofler.

St. Pölten, 22. aprila. V slavnostni dvorani zavoda angleških gospodičen dvoje predvajanj s svetlopisnimi podobami, in sicer dopoldne za šolsko mladino, popoldne pa za Marijine družbe. Predavateljica gđc. pl. Ernst.

Linc, od 26. do 30. aprila. Razstava cerkvenih paramentov, združena s slavnostno gledališko predstavo v dvorani društva katoliških pomočnikov.

Nemčija.

Vratislava, 16. marca je tukajšnjo podružnico počastila s svojim obiskom njena kraljevska visokost, princezinja Jan. Jurija Saksonskega, visoka pokroviteljice naše družbe v Severno-vzhodni Nemčiji.

Berolin, 29. marca. Zborovanje pospeševalcev v katoliškem društvenem domu pod predsedstvom g. kaplana Schmitt in ob navzočnosti zastopnice naše vrhovne voditeljice sodalke gđc. Schumacher. Predaval je velečast. g. Jiossek, kaplan župnije Srca Jezusovega. — 26. aprila se je z odobrenjem knezonadškofijskega delegata, prelata Kleinadam, ustanovil delovni odbor Družbe sv. Petra Klaverja. Za predsednico je izvoljena dolgoletna zunanja članica družbe, gđc. Ana Schmidt. Duhovni voditelj: velečast. g. župnik dr. Kubina. Odborniki: kurat velečast. g. Veber in kaplan dr. Dobowy, župnik sv. Družine, kaplan Joschinski od sv. Jadvice in učiteljica gospodična Heuser.

Švica.

Lucern, 6. marca. Prva seja tukajšnjega odseka pospeševateljev v hotelu »Union«.

Cug, 1. marca. Popoldne ob 4. uri predavanje g. Abbé Joye-a za mladino v telovadnici zavoda sv. Mihaela. Zvečer ob osmi uri za odrasle v dvorani »Pri jelenu«. Med odmori godba na glasovir.

Amerika.

St. Louis, Mo. Tukajšnja centrala je v teku leta 1916/17 prav razveseljivo napredovala. Dohodki, ki so prvo leto njenega obstoja znašali 3562 dolarjev, so ob sklepu drugega leta njenega delovanja dosegli 10.195 dolarjev. Za tolik blagoslov se imamo za Bogom zahvaliti zlasti premil. g. nadšk. Glennov, nadalje vnemi neutrudno delujočega ravnatelja te naše ameriške osrednje hiše, profesorju bogoslovja o. Donovan, kakor tudi skrbnemu upraviteljstvu voditeljice gđc. Luize Garasche, katera se je ob novem letu Klaverjevi družbi pridružila tudi kot zunanji ud.

Katehist Albert Randrianarijohn.

(Po o. Delpuech, S. J.)

Vrli naš katehist Albert Randrianarijohn je, kakor vedno, desna roka misijonarjev. Vedno je na potu od ene postaje do druge. Mudeč se povsod blizu dva meseca, poučuje ondi malone vsak dan zjutraj in zvečer krščanski nauk. Njegova naloga je, osebe, ki so se že udeleževale verskega pouka pri domačem katehistu, končno veljavno pripraviti na prejem sv. krsta in prvega sv. obhajila. S svojo navzočnostjo pri teh pripravah vpliva vselej prav ugodno na katehumene, kajti Albert, sam dobro poučen in globoko prešinjen verskega duha, ponavlja v umljivih besedah svojo razlago tako dolgo, dokler ga vsi njegovi mladi in stari poslušalci dobro ne razumejo.

V prostem času nato obiskuje v spremstvu domačega katehista ali kakega vplivnega glavarja ondotne rodbine, kjer se v prijaznem pomenku hitro prepriča o verskem naziranju vsakega posameznega. Kmalu so mu znane dobre in slabe lastnosti dotične krščanske občine in tako

mu je mogoče, prve izpopolniti in druge zboljšati. Vsled zaupanja, ki ga uživa povsod, sme povedati ljudem neprikrito resnico, kar stori sicer odločno, toda brez grenkosti in ne da bi koga užalil.

Zadnji postaji njegovega apostolskega delovanja sta Ankako in Fiakarona. Ankako je majhno selo severno od Nandihikana z malo peščico kristjanov, katero doslej ni napredovalo niti po številu, niti po znanju katekizma. Da, ta krščanska občina je ob mojem prihodu v Ambohidratrino bila črtana iz seznama naših misijonskih postaj. Zaman smo jo skušali prenoviti, dokler ni prišel Albert ter pričel s svojim, njemu lastnim načinom pouka. Uspeh njegovega dvamesečnega delovanja so bile zadovoljive izkušnje, dvanajst krstov odraslih ter po tridnevni duhovni vajah dobro pripravljenih 29 prvoobhajancev. — Za časa svojega bivanja v Ankako je dal prenoviti ondotno cerkveno streho ter cerkvico tudi znotraj lastnoročno in brezplačno oskrbel z lepo slikarijo. Tako se je z božjo pomočjo pričelo ondi novo življenje. Vse to se je zgodilo v septembru lanskega leta.

Zapustivši Ankako, se Albert poda v Fiakarono, katera pa je bila še na slabšem glasu kot prejšnja. Kajti nikdo ni tukaj prosil svetega krsta ali prvega sv. obhajila. Tudi ni bilo skoro nobenega veljavno sklenjenega zakona. Toda po z dnem 28. novembra končanih duhovni vajah smo mogli beležiti 25 odraslih krščencev, 56 prvoobhajancev in 6 porok (razen onih 6, katere smo pravilno uredili že med pripravo). — Vendar resnici na ljubo moram omeniti, da je k tej izredni spremembi razen Alberta mnogo pripomogel ondotni katehist, tamkajšnji glavar, ki je šele pred kratkim prevzel to službo.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca julija:

Dne 1. julija, na praznik sv. Krvi Jezusove.

Dne 25. julija, na praznik sv. apostola Jakoba.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Vljudno naznanjamo,

da so cene marsikaterih tiskovin, podobnic, brošuric itd., izšle v naši zalogi, radi časovnih razmer za nekaj poskočile. Cenjeni naročniki in odjemalci bodo to spoznali za samoumevno, zato prosimo, da nas in uboge misijone razveselite še nadalje z obilimi naročili! — Naročnina za »Odmev« in »Zamorski otrok« ostane kot dosedaj.

Družba sv. Petra Klaverja
za afrikanske misijone.

Darovi.

Od dne 1. do 31. marca 1917.

- Za afrikanske misijone: K 1474'56.
- Za sv. maše: K 1250'50.
- Za stradajoče: K 124'20.
- Za gobavce: K —20.
- Za odkup sužnjev in botrinski darovi: K 1842'25;
Ivan Rotnik, botrinski dar K 20'25, kot zahvala za uslišanje v žalostnih gmotnih in dušnih razmerah.
- Za semeniščnike: K 1201'—.
- Za katehiste: K 213'30.
- Za kruh sv. Antona: K 1155'89.
- Za Klaverjev vinar: K 19'18.
- Za Zvezo otrok za Afriko: K 39'82.
- Za mašno zvezo: K 1879'25.
- Za misijonsko zvezo: K 220'28.
- Za očete Sv. Duha: K 4'—.
- Za cerkev sv. Jožefa: K 6'—.
- Za č. sestro Berchmans: K 20'—.
- Za nabavo afrik. knjig: K 2'—.
- Podporniški prispevki: K 76'70.

Vsem prijateljem misijonov

se najtopleje priporočajo prejšnji letniki »Odmeva iz Afrike« v lepi modri platneni vezavi, po jako znižani ceni: En letnik K 1'80.

Ta knjižica s svojo bogato vsebino in ličnimi podobami je vredna, da najde vstop v knjižnico vsakega prijatelja misijonov. V njej najde vsakdo najkrepkejše sredstvo, da vzbudi in oživi ljubezen do misijonov. Branje je zanimivo in izpodbudno in po njem se vnema gorečnost za sodelovanje pri pokristevanju nesrečne Afrike.

Pomagajmo afrikanskim misijonom!

Kdor hoče biti boter, oziroma botra enemu zamorčku in mu določiti krstno ime, naj daruje vsoto 24 K. Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.	Kdor bi hotel skrbeti za črnega dečka v deškem semenišču, naj pošilja letno 120 K. Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.
Dar 60–100 K zadostuje za odkup enega zamorskega otroka (posebno deklince). Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.	Kdor bi hotel skrbeti za zamorca za časa njegovih bogoslovnih študij, naj pošilja letno 200 K. Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.
Kdor hoče enega črnega otroka posinoviti, naj pošilja za njegovo vzgojo pet let po 120 K. Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.	Kdor hoče ustanoviti ali pomagati ustanoviti prosto mesto za enega zamorskega seminarista, naj pošlje 5000 K. Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.
Za vzdrževanje črnega katehista potrebuje misijonar od 200 do 250 K. Posreduje: Družba sv. Petra Klaverja.	Posebno dobrodošle so cerkvene posode (kelihi, moštrance itd.). Pošiljajo se na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8, II.

Miloščina za misijone, katero prejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. Vsi afrikanški misijonarji se lahko poslužujejo te Družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi prijatelji posameznih misijonov, ker se vsi darovi zanesljivo odpošljejo na oni kraj, kamor so določeni.